

Existence (existovat)

V jakém smyslu lze termínů „existovat“ a „existence“ užit v širším rozsahu, že je běžné u filosofů existence a fenomenologů (kteří omezují takové užití na existenci „lidskou“)? Vzhledem k tomu, že v našem pohledu jsou všechna pravá jsoucna pověřena až nucena „vykonávat“ své „bytí“ a tím v celém průběhu svého událostného dění být s to se být nepatrně vyhnout setrvačnému opakování téhož (a tím se jakoby dopustit „nepřesnosti“) a dát tak průchod vzniku něčeho nového, je zásadně třeba připustit užití těchto termínů v případech všech pravých, tj. vnitřně integrovaných jsoucnen-událostí. Pochopitelně je vždycky vysoce potřebné upozornit, že se tu už velmi vzdalujeme stále ještě doznívajícímu zvyku chápat „existenci“ jako pouhý výskyt, tj. časoprostorové zařazení „věcí“ mezi další podobně se vyskytující „věci“.

(Písek, 140416-2.)